

**Dimecres, 28 de maig a
les 7 de la tarda**

Coordina:
Magda Bosc i Rocamora

Curs 2024/25

LA TERCERA FUGA

VICTÒRIA SZPUNBERG

BIBLIOTECA FAGES DE CLIMENT

FIGUERES

Figueres Cultura

Ajuntament
de Figueres

Biblioteques
Diputació de Girona

Biblioteques
Públiques
de Catalunya

Dirigeixo les meves obres perquè vull cobrar dignament

Entrevistem l'autora i directora de 'L'imperatiu categòric', al Teatre Lliure de Gràcia [Bernat Reher](#) Barcelona. Dimecres, 6 de març de 2024. 05:30

Teatre Municipal El Jardí, 9 de maig a les 8 del vespre

Àgata Roca i Xavi Sáez protagonitzen una obra dramàtica i còmica en la que el públic no para de riure. Una professora d'universitat que viu en la immensa **precarietat** ha d'afrontar que la fan fora de casa seva i ha de trobar un nou pis on mudar-se. En aquest procés tot se li gira en contra, la societat masclista s'hi representa en set personatges diferents que interpreta un còmic Xavi Sáez. Àgata Roca, per la seva banda, i com ja [ens va anticipar a Revers fa uns mesos](#), té un repte majúscul per transitar moltes emocions diverses en la davallada d'una dona poderosa però sola. Entrevistem **Victòria Szpunberg**, una escriptora que en poc temps ha pogut estrenar els seus darrers textos dramàtics a la Sala Beckett, al Teatre Nacional i, ara, al Teatre Lliure.

És una obra sobre Kant?

L'obra en cap cas és una obra per a experts. Té una capa de **filosofia** i de crítica a l'imperatiu categòric kantian, sobretot una crítica a les derivades de Kant. Molt resumidament, quan em refereixo a aquest terme de Kant, parlo d'un precepte

Explica'ns, doncs, d'on neix la proposta.

Primer començo el procés d'escriptura i abans d'acabar-lo faig el càsting. La protagonista és una dona molt comuna i molt sola que, si no l'hagués posat a l'obra, segurament no seria protagonista de cap ficció. A més, faig que aquesta dona visiti diversos homes. Aquesta és l'estructura. Inicialment, plantejava més varietat, però plantejant-ho amb l'Albert Pijuan vam reduir-ho a aquests set homes que s'associen a un tipus d'home, i que té molt a veure amb la **reducció** que implica l'imperatiu categòric kantian.

Pel que has dit, sí que hi ha un element molt vivencial en l'obra. Coneixes de primera mà el que hi tractes.

No és una **autoficció**, és una obra escrita en diàleg dramàtic. Hi ha un soliloqui i monòlegs dramàtics. Jo buscava pis i em vaig dedicar a enregistrar a les

persones que em mostraven pisos. Gravava els agents comercials perquè em semblaven protagonistes sempre de la mateixa situació còmica. En aquell moment vaig veure l'obra. A més, diversos amics m'han explicat la seva situació a la universitat i m'ha semblat que era l'excusa perfecta per construir l'obra a partir d'aquest nexa.

Per tant, s'hi tracta la qüestió de l'habitatge i del professorat. La trama és la següent: una professora que està dins del sistema; una acadèmica que sense poder controlar les circumstàncies està apunt de convertir-se en una dona marginal.

La teva darrera obra era *El pes d'un cos* al Teatre Nacional. Una obra sobre la vellesa i la dependència. A *El pes d'un cos* no sabies si parlava la performer o el personatge. Aquí construeixo una obra dramàtica total. Per forma i estructura que respecta una forma molt compacta i tancada.

Jo buscava pis i em vaig dedicar a enregistrar a les persones que em mostraven pisos; gravava els agents comercial perquè em semblaven protagonistes sempre de la mateixa situació còmica

Temàticament, obres de teatre sobre l'habitatge en recordo poques. Nerium Park del Josep Maria Miró, per exemple. El tema de l'**habitatge** és un tema massa recent. Per això tenim poques obres de teatre. Nosaltres ens hem fet grans sota un imaginari en què l'habitatge era accessible. Si ens parem a pensar, aquestes pujades de preu han estat exponencials. Jo sempre havia volgut **viure de lloguer** però realment ara no puc fer-ho. La situació dels *expats*, en el fons, és una de les causes que jo denuncio. La protagonista s'hi enfronta directament. Per mi, la figura de l'*expat* és molt interessant i per això hi és present. Com deia, això era impensable fa uns anys.

Et tornes a dirigir. Ningú t'ha volgut dirigir? Un director cobra tres o quatre vegades més que un autor. Per això em dirigeixo, perquè vull cobrar dignament. Quan el text no és fonamental puc entendre que el director tingui un paper tan gran. Però en casos com en el teatre de text seguim patint una gran **injustícia**.

Tot el teu teatre és social. Però què vol dir?
Sí, podem parlar de **teatre social**. Hi ha moltes maneres d'entendre'l. Jo sempre he tendit a necessitar l'element ficcional. Segurament parlem de teatre social com una tipologia de teatre molt àmplia. Sí. En el meu cas són temes socials i una mirada concreta, la meva.

Ets professora a l'Institut. Això et fa qüestionar-te més el perquè de tot el que fas? De les decisions que prens?
Sí. Moltíssim. És molt bona pregunta. Té una part molt bona i una part perillosa, ho he pensat molt. M'agrada molt fer classes i tinc alumnes molt creatius. Jo faig només classes de dramaturgia. I sí, potser arribo a pensar massa les coses que faig. A l'Institut et diran que jo no sé dirigir, la meva àrea és la de **dramaturgia**. Com a directora faig el que puc i em dona una eina molt més genuïna. La intuïció és bàsica. No he llegit ni tinc mètode en direcció. Això sí, quan faig els muntatges, escric un diari. Per exemple, escric els somnis, els pensaments. Tot. És un diari en el qual intento ordenar-ho tot. És molt difícil apropar-te a la **intuïció teatral**, té molt a veure amb l'escolta. En arribar a sala, amb el dispositiu de la Judit vam haver d'endreçar totes les idees. No es poden explicar racionalment, però s'han de saber escoltar.

La tercera fuga

- **Sala Gran del TNC** 24/04/25 al 01/06/25

Una història sobre el desarrelament, la intempèrie, allò fugaç i el que perdura

La tercera fuga és un relat sobre el periple d'una família obligada a exiliar-se per raons sociopolítiques amb l'objectiu d'intentar sobreviure amb llibertat. L'obra entrellaça personatges del passat i del present per explicar-nos el seu pas des d'Ucraïna, passant per Argentina, fins arribar a Barcelona. Una recerca constant de la llibertat i la dignitat humana des dels anys vint fins a l'actualitat. Es pot tornar a començar de nou una vegada i una altra?

Victoria Szpunberg és una autora d'una gran sensibilitat artística que, acompanyada per Albert Pijuan, estrena per primera vegada a la Sala Gran del TNC, amb un text de ficció a partir de fets reals de la seva història familiar.

Amb

Sasha Agranov, Emma Arquillué, Guillem Balart, Anna Castells, Marc Joy, Olga Onrubia, Carles Pedragosa, Carles Roig, Fede Salgado, Magalí Sare, Clara Segura Crespo, Sergi Torrecilla, Ton Vieira